

Добра: (*сърдито*) Да, знамъ азъ . . . Азъ само искахъ . . . азъ . . .

Люба: Не, не, не сърди се, че ти рекъхъ. Знаешъ ли що? Додѣто се пригответи кафето, може ли да отидемъ заедно да посвиримъ на пияното? Баща ми ми донесе много хувави ноти —отъ тѣхъ ще ти посвирѣ!

Добра: Ще се веселимъ тука Любице, ала почакай. (*Гледа къмъ вътрѣшната врата*). Сега не можемъ да свиримъ!

Люба: Не можемъ да свиримъ?! А защо не можемъ?

Добра: Стаята не е затоплена, та е студено вътрѣ, твърдѣ е студено.

Люба Ахъ, това ме много сърди! Мигаръ си забравила, че бѣхме се наговорили да свиримъ? (*отива къмъ вътрѣшната врата*). Азъ ще свирѣ и въ хладна стая!

Добра: (*Бързо се изпрѣчва прѣдъ нея и ѝ спира*): Що? Въ хладна стая? Да настинешъ, да ми се разболѣнешъ!

Люба: (*зачудена*): Но — не трѣбва да вардишъ тѣй вратата, като нѣкой слуга! Тогазъ, не щѣ, не щѣ съсила. Азъ искамъ съ радостъ, съ милостъ. Бихъ желала да свирѣ.

Добра: Не сърди ми се, драга Любице!

Люба. Що да правимъ сега?

Добра: Да, що?

Люба: (*смѣе се*) Ще доближимъ два стола единъ до другъ и ще се разговаряме, като голѣми дами. (*тѣгли онзи столъ, на който стои кошницата на Златка, гледа кошницата*). Добро, гледай тази кошница! Чия е?

Добра: (*смутена*). Чия е? Какъ е дошла тука.